

lovforslaget holdt den højtærede Minister tilbage fra Skridt, som vi betragtede som ganske ødelæggende for Kasserne. Nej, det, jeg sagde og staar ved, er, at jeg synes, at det er et ængstende Tegn, at Regeringspartiet, naar det udtrykker Betænkelighed ved den sociale Lovgivning, stadig gør det, naar der er Tale om Vejen fremad, medens det lige saa stadig lytter til de Betænkeligheder, der peger tilbage.

Sandbæk: Det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) fandt, at jeg stillede Sagen hen i det uviste, men det ærede Medlem har dog, hvad han ogsaa indrømmede i Dag, i sin Tid været enig med mig i, at vi var bedst tjente med, at Oprettelse af Arbejdsanvisningskontorer var en frivillig Sag. Det ærede Medlem har altsaa den Gang stillet Sagen lige saa meget hen i det uviste som jeg. Hvis man følger Lovforslaget, kommer Staten til at overtage hele Ansvaret ved Ordningen af Arbejdsanvisningen, følger man mit Forslag, hvorefter Oprettelsen af Arbejdsanvisningskontorer bliver frivillig, skal Staten ikke i første Linie have Ansvaret.

Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) anerkendte min Slaaen til Lyd for det kommunale Selvstyre, og jeg takker ham for, at han anerkender denne min Stilling. Det ærede Medlem anerkender efter min Opfattelse altid, hvad han finder der er Ret.

Til den højtærede Ministers Udtalelser om en organiseret Arbejdsanvisning over det hele skal jeg bemærke, at naar der i § 1 staar: „De omhandlede Arbejdsanvisningskontorer kunne oprettes af 1) en Amtskommune, 2) en Købstadkommune, en Handelspladskommune eller en Sognekommune, 3) af flere af de nævnte Kommuner i Forening. Flere Kommuner kunne forene sig om Oprettelsen af et Arbejdsanvisningskontor med Filialer“ — er det, jeg har at indvende herimod, dette, at der skal benyttes Tvang. Jeg tror, at Befolkningen gennem de Organisationer, jeg nævned i mit første Foredrag, Amsraad, Sogneraad, Byraad, Byraadsforeninger o. s. v., maa kunne skønne over, naar det heldigste Tidspunkt for Oprettelse af et Arbejdsanvisningskontor er kommet, de nævnte Organisationer kan nok finde ud af, hvorledes det forholder sig med Tilbud om og Efterspørgsel efter Arbejdskraft. Jeg er tilbøjelig til at tro, at paa visse Egne kunde der maaske gaa, ikke et eller to Aar, men adskillige Aar, inden der virke-

lig blev Trang til at oprette et Arbejdsanvisningskontor. Hvorfor skulde man saa have et saadant Kontor? Hvorfor skulde Ministeren have Bemyndigelse til mod Befolkningens Villie at oprette et Kontor der paa Stedet? De Ændringsforslag, jeg har stillet, og som jo hænger nøje sammen, gaar, som den højtærede Minister ogsaa udtalte, udelukkende ud paa at forhindre Tvang og lade Oprettelse af Arbejdsanvisningskontorer være frivillig. Jeg anbefaler ærede Medlemmer at stemme for Ændringsforslag Nr. 9, det er det af mine Ændringsforslag, der rammer Hovedet paa Sømmet.

Martin Olsen: Det ærede Medlem fra Lemvig vil tage mig til Indtægt for sine Ændringsforslag. Det gaar alligevel ikke saa let. Jeg har erkendt, at paa et vist Tidspunkt havde jeg den Opfattelse, som det ærede Medlem gjorde gældende — skulde jeg have formuleret Ændringsforslag til Lovforslaget, var de imidlertid nok blevet anderledes end det ærede Medlems —, men det Standpunkt har jeg forladt, idet jeg har bøjet mig for den ærede Ordførers bestemte Paavisning af, at der her var Tale om et Kompromis, vi maatte tiltræde som saadant.

Jeg er ked af, at det ærede Medlem fra Slagelse (Holger Neergaard) har taget sine Ændringsforslag tilbage. Jeg vilde ellers gerne have sagt, hvorfor jeg har betegnet dem som umulige — fordi der foreløbig ikke er saa mange Kontorer, at hans Forslag kan praktiseres —, men jeg er formelt afskaaret fra at komme nærmere ind derpaa og skal derfor med Beklagelse lade dette ligge.

Den ærede Ordfører vilde tillægge mig en Opfattelse, som jeg ikke har og aldrig har gjort gældende. Den ærede Ordfører sagde, at hvis han stod paa den Side, hvor jeg staar, vilde han have den Opfattelse, at man ikke kunde ønske dette Lovforslag. Det har jeg aldrig hævdet og heller ikke ment. Tværtimod paaviste jeg den Linie, hvorefter denne Sag vilde udvikle sig, og sagde, at saaledes vil det blive. Men vi maa tage Sagen fra Grunden og bygge nedenfra og ikke ovenfra. Sætter man Skorstenspiiben paa et Hus først, gaar det ikke saa godt. Man skal lægge Fundamentet først. Fundamentet er Arbejdsløshedskasserne, og Arbejderne skal opdrages til at forstaa dem. De Herrer ved slet ikke, hvor vanskeligt det har været at faa Arbejderne til at melde sig og gaa ind under Arbejdsløshedskassernes Anvisning,